

Povestea unui Cămin studențesc

Adina-Lăcrămioara Ursulean

Dacă acum m-ar întreba cine sunt, nici nu aș ști ce să răspund. Sunt o parte vie din fiecare student, din bucuriile lui și o parte din tristețea înfrângerilor, o parte din momentele de reverie, o parte din sesiunile lui, cu tot cu stresul și toate notele primite de-a lungul anilor. Sunt părtașul tuturor vacanțelor studențești, atunci când pot răsufla liniștit și al tuturor începuturilor de an universitar, atunci când numai eu știu ce pătesc. Într-adevăr ai ghicit, sunt chiar eu, Căminul tău! Dacă mi-aș povesti viața, nu aș ști cu ce să încep, pentru că am trăit atât de multe de-a lungul vieții de student!

La început eram foarte frumos și curat. Prima mea fațadă dintr-o cărămidă maronie, mă făcea să fiu invidiat de căminele mai bătrâne din jurul meu. Nici un vă imaginați ce bine mă simțeam atunci, de parcă întreaga lume studențească se învârtea după mine. Toți bobocii își doreau să-și găsească culcuș în brațele mele și cred că am fost suficient de primitiv. Eram întreg, nu-mi lipsea nicio ușă, niciun geam și nu găseai nicio ștampilă pe pereți, pusă de talpa vreunui pantof. De-a lungul timpului am adăpostit fel de fel de caractere și temperamente. Pe atunci, adică prin tinerețea mea, studenții erau tare liniștiți. Eram neîncăpător în partea inteligenței mele, adică în sala de lectură. Mă găseau zorii zilei cu studenții alături. Erau parcă mai odihniți pe măsură ce știau mai mult, iar eu eram o parte din inteligența fiecăruia, pus la punct în toate domeniile. Cu greu îmi găsesc cuvintele ca să vă povestesc despre chefurile ținute de studenții din acea vreme. Ascultau Abba și Beatles și aveau grija să mă păstreze cât mai curat și să nu-mi spargă nici un geam. Pe unii îi mai recunosc în timp ce trec pe lângă mine și aud de prin vecini că sunt oameni realizați, majoritatea ingineri și profesori încărunțiți și ei de trecerea timpului. Nu știu dacă ei mă mai recunosc, dar, aș fi tare curios, ce v-ar povesti despre mine.

Trecuse ceva vreme de când ocupam un loc sub soare, iar generații peste generații îmi călcau pragul în fiecare an. Curiozitatea mea era aceeași, la început de an. Voiam să știu cine mai vine, cum se comportă cu mine.... În prima zi a anului universitar deveneam neincapator: bagaje studenți, boboci, părinți, prieteni. Tot atunci mi se făceau și operațiile estetice. Cei cinci membri ai fiecărei camere îmi făceau câte un „tratament” pe ziduri, fie la dulapuri, dar cel mai bine îmi era atunci când îmi împrăpătau varul. Ei erau aceia care încercau să alunge fiecare tentativă de personalizare cu tălpile de pantofi care, trebuie să recunosc, erau în număr cam mare. Apoi „trăgeam cu ochiul” în fiecare încăpere. Observam lucruri pe cât de bizare, pe atât de frumoase. Camere neaerisite, îmbăcsite cu miros de tutun și alte izuri, alteori camerele erau curate.

Semnele bătrâneții și ale bolii se făceau simțite din ce în ce mai mult în baie, unde reușisem să îmi îmbolnăvesc plămânii cu igrasie. Uitam de boală și simțeam că trăiesc cu adevărat atunci când ascundeam câte un chef de pe vreun palier. Era plin de lume dezlănțuită. Mi s-a întâmplat, de multe ori, să încerc să mă feresc, să nu primesc vreo sticlă în cap, dar ghinion, permanent eram o țintă ușor de atins. Dimineața, îmi era rușine să mă uit la mine, cât de murdar putem să fiu. Somnolenta studenților o simțeam și eu, și cu greu îi trimiteam la cursuri sau îi îndemnam să mă curețe. Nu știu ce impresie v-ați făcut despre mine, dar să știți că sunt unul dintre acele cămine silitoare. Sesiunile stau mărturie. Încercam să le țin pumnii la toți și îi așteptam cu nerăbdare în camerele lor. Deși eram o prezență neobservată, mă bucuram să aud cum curgeau notele care le asigurau o bursa. Toți cei care picau un examen au avut o zi nefastă. Simțeam tensiunea prin camere, când aruncau cursurile și cărțile în pereții mei, de parcă eu nu le-am tot repetat: „Învățați, învățați, învățați!”.

Dar venea și vacanța, când își făceau toți bagajele, semn că jumătate din conviețuirea noastră era pe sfârșite. Aveam grijă să le urez tuturor „Vacanță plăcută”, pentru că sunt foarte manierat din fire. În urma lor și în liniștea deplină observam că devin din ce în ce mai murdar.

Ușile abia se mai țineau de atâtea trânteli cotidiene, ochii îmi erau din ce în ce mai oboșiți de la curentul care se simțea în interiorul fiecărei încăperi, camerele deveneau neîncăpătoare pentru mulțimea de lucruri, iar paturile uzate îmi îngreunau somnul.

Vremea tot trecea, iar eu simțeam cum mă îndrept repede spre vârsta a treia. Durerile scârțâie în fiecare colțisor al trupului meu. Simțeam din ce în ce mai mult nevoia unei schimbări. La vârsta mea e greu să mai crezi în minuni. și totuși... .

Era o zi obișnuită când am auzit vestea renovării. Nu-mi încăpeam în piele de fericire. Vă dați seama - un *look* nou! Credeam ca sunt mult prea trecut de vreme, dar iată că soarta și-a întors fața și către mine. În zilele următoare eram invadat de muncitori care își dădeau toata silința să mă vopsească, să-mi pună încheieturi noi. Vara aceea a trecut atât de repede încat nu vă pot explica. Mă admiram în fiecare zi și încercam să mă laud la toți cei care credeam că vor să-mi știe povestea, îmi doream să vină ziua în care să primesc alți studenți care să se poată bucura cu mine și care să-mi promită în scris, sub forma unui contract de cazare ca mă vor îngriji și prețui așa cum merit. Suflet bun cum sunt am adăpostit pe lângă mine și niște biete animale, că doar știți cum suntem noi, bătrânii. Câinii și pisicile din jurul meu dorm la subsol, adică la picioarele mele și am mare grija de ele, pentru că îmi sunt tare dragi. Le dau toată căldura sufletului meu de cămin și îi mai rog pe copiii mei să îi mai hrănească cu câte ceva.

Acum sunt tare mândru de mine, cu un chip nou, dar mai ales, mândru de tinerii care ies din brațele mele. Acum, la sfârșit, sunt la fel de fericit, pentru că încă exist ca un Cămin studentesc!